

fra Landstingets Side. Hvorvidt man vil anse denne Afgjørelse for rigtig, er selvfølgelig et Spørgsmaal, hvorom Enhver kan have sin Mening, men for Liden er det Lov i Landet, at der Intet er til Ginder derfor. Kun Landstinget har kunnet influere derpaa. Spørgsmaalet er en Gang afgjort og senere godkendt ved, at Landstinget ikke senere har forandret sin en Gang truffne Afgjørelse, men paa ny stadfæstet den, idet det for ganske nylig har erklæret sig for den samme Afgjørelse. Nu er det af det ærede Medlem, der utvivlsomt med særlig Ret kan udtale sig om dette Spørgsmaal (S. A. Hansen), gjort gjældende, at Hensigten med Grundlovens § 38 var, at forandre den ældre Grundlovs Bestemmelse om, at den ene Fjerdedel af de Valgbare i Landstingskredsen ikke behøvede at have Bopæl der. Det er imidlertid min Mening, idet jeg i Øvrigt slet ikke vil anse det for et afgjørende Argument, at man efter den tidligere Grundlov ogsaa gjorde denne Anskuelse gjældende for de Personers Vedkommende, der havde Ophold i Landstingskredsen, at de kunde have Ophold et andet Sted. Jeg tror netop at kunne erindre, at det Spørgsmaal har været reist tidligere, om en Person, der havde to saadanne Opholdssteder, lovlig kunde være valgt i Henshold til den ældre Grundlov, uagtet hans Hovedbestjæftigelse maatte siges at ligge et andet Sted. Der er altsaa ved den nuværende § 38 efter min Mening ikke gjort nogen anden Forandring i den tidligere Grundlov end den, at nu Alle skulle have Bopæl i Kredsen; men man har ikke derved tillige kunnet gjøre den Forandring, at de kun maa lade sig vælge eet Sted i Henshold til Bopælen. Men hvorom Alting er, foreligger der en Afgjørelse af det andet Thing, den eneste dertil berettigede Autoritet, om, hvorledes Grundlovens § 38 skal fortolkes, og jeg vil nu henstille til ærede Medlemmer, om de ville finde det rigtigst her at følge det private Initiativ for at omstøde en i det andet Thing tagen lovlig Bestemmelse om, hvorledes man skal fortolke en Del af Grundloven og Valgloven, der angaar det andet Thing. Jeg veed ikke, hvorvidt det ærede Thing vil gjøre det; men Et veed jeg, og det er, at Regeringen i den Henseende ikke vil støtte de Skridt, der herfra foretages i denne Retning.

S. A. Hansen: Det er en forunderlig Udtryksmaade, den høje Indenrigsminister kom til at bruge, at man, for saa vidt dette Lovforslag gik igjennem, og det blev fassfat, at Ingen kunde vælges til Landstinget uden i den Kreds, hvor han ogsaa var Valgt, derved omstøder en tagen Beslutning af det andet Thing. Det er en ganske forunderlig Rænkforværling, hvori den ærede Minister her er kommen til at gjøre sig skyldig. Det er jo Tilfældet ved alle mulige Lovforandringer, at man kommer til at foreslaa og eventuelt at vedtage Forandringer i Love, for saa vidt der er tid-

ligere Afgjørelser af dem, som man ikke finder bør vedblive at staa, medens man jo ikke tænker paa at omstøde de Afgjørelser, der have fundet Sted. Den Afgjørelse, Landstinget har truffet, vil jo blive fuldstændig staaende og anerkjendt, om end denne Lov kommer ud. Den ærede Minister skal derfor ikke lade sig saa stærkt afficere af Tanken om, at man vil omstøde en Beslutning af det høje Landsting; dette kan slet ikke være Lovforslagets Mening. Den Indvending, den ærede Minister her gjør, vil jo ogsaa kunne gjøres mod mangfoldige af de Lovforslag, vi her behandle, ja, jeg tør end ogsaa sige, mod mange af selve Regeringens Lovforslag, at de netop komme for at omstøde tidligere Beslutninger af det ene eller det andet Thing. Jeg antager, at den ærede Minister i saadanne Tilfælde selv vilde finde sine Udtryk upassende (Indenrigsministeren: Hvilke?). At man ved at komme med et saadant Lovforslag vilde tænke paa at omstøde en Beslutning, der i Henshold til en tidligere Lov er vedtagen af det andet Thing. (Indenrigsministeren: Maa jeg bede om Ordet?). Dette kan ikke være den ærede Indenrigsministers Mening; det er en uheldig Udtalelse af den ærede Minister. Derfor den Afgjørelse, som her er Tale om, og som her er truffen, gif i den Retning, som jeg ansaa for den rigtige, kunde det aldrig falde mig ind at støtte en Lov, der tænker paa at gjøre Forandringer deri. Naar jeg ser en Afgjørelse af en Lov, som træffes af en lovlig berettiget Myndighed, hører jeg mig derfor; men saa maa den ærede Minister ogsaa indrømme mig, at jeg, naar jeg finder den urigtig, kommer med et Lovforslag for at forandre denne Lovbestemmelse, men dette er ikke det Samme som at omstøde en tidligere Beslutning, der er taget andet Steds. Hvor tidt komme vi ikke her med Lovforslag, der gaa ud paa at forandre Lovbestemmelser, som i Landets høieste Ret have faaet en Fortolkning, som vi ikke kunde finde rigtig efter den Opfattelse, vi havde om dem, da de bleve vedtagne, eller, fordi vi i det Hele taget ikke kunne finde dem heldige. Og hvor tidt komme vi ikke til at vedtage en saadan Lovbestemmelse netop paa Grund af Høiesterets Afgjørelse. Skal dette være det Samme som at omstøde en Høiesterets Afgjørelse? Det er uheldigt, at der fra Ministerbordet skal høres saadanne Udtalelser lige over for en fuldkommen berettiget Indbringelse af et Lovforslag.

Indenrigsministeren: Jeg tror, at jeg med samme Ret, som det ærede Medlem opfordrede mig til at tage denne Sag rolig, skal opfordre ham til endelig ikke at lade sig afficere af Ytringer, der ere faldne fra min Side. Jeg tør dog vistnok henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at der her fra min Side slet ikke har været Tale om at omstøde den lovlige tagne Beslutning, der allerede er sat i Kraft; dette kan der